

Časopis s podobami za slovensko mladino.

Štev. 1.

V Ljubljani, 1. januarija 1896.

Leto XXVI.

Ob mámičini smrti.

Vsaj dan je že — in luč pri luči
 Ob speči mamiči trepeče,
 Podúči, atej, me, podúči,
 Pokáj za dné goré ji sveče?“

Obličje v stran obrne oče,
 Ihtèč oči pokrije z rôko,
 Da sólze utají pekoče,
 Da žalost zaduší globôko.

„In mamica — zakaj po dnevi
 In sredi izbe danes spava?
 Ob desni svečniki in levi,
 Pokrita s prtom ji je glava.

Nikdar ni spavat šla pred mano,
 Pri mēni pozno v noč je bdela,
 Pri meni zjutraj stala rano,
 Molila z mano, z mano pela.

A danes, čuj, možjé in žene
 Ob njeni postelji klečijo —
 Kropila ona nekđaj mene,
 A danes njo ljudje kropijo . . .

Zakaj li to? Povej mi, átej!
 Molčíš? — Od mene hočeš strapi?
 Oj z mano idi k mami zlatej
 In kliči, búdi jo z vaščani.

Ihtiš? — Pač dedek mi je pravil,
 Da mamó ne predramim z ničem,
 A jaz stoliček bom pristavil —
 In videl boš, da jo priklíčem.“

Nedolžnost ljuba — če za kóga
 Za te iz spanja mama vstane,
 A meni zdí se, stvar uboga,
 Da glas noben nje več ne gane.

A kaj za tó? Le mamó kliči,
 Dokler živiš še v nadi zlati,
 Da vendar sèn se tvoj vresniči,
 Da vendar prebudí se mati.

Vsaj pride čas, ko bodeš sámó
 Hodilo jokati na grobove,
 A klícalo boš tákrat mamó
 Brez nádej, da se ti odzove.

Jos. Volc.

